

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2005. szeptember 27.*

A T-123/04. sz. ügyben,

a **Cargo Partner AG** (székhelye: Fischamend [Ausztria], képviseli: M. Wolner ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: német.

az OHIM első fellebbezési tanácsa által a CARGO PARTNER szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása ügyében 2004. január 26-án hozott határozat (R 346/2003-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA(első tanács),

tagjai: J. D. Cooke elnök, R. García-Valdecasas és V. Trstenjak bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 31-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. július 9-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2005. március 9-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2002. május 14-én a Cargo Partner AG a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a CARGO PARTNER szömegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 36. és 39. osztályokba tartozó szolgáltatások vonatkozásában tették, az alábbi leírással:
  - 36. osztály: „Biztosítások”;
  - 39. osztály: „Szállítás; áruk csomagolása és raktározása; utazásszervezés”.

- 4 2003. március 19-én az elbíráló a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja alkalmazásában elutasította a lajstromozás iránti kérelmet a 39. osztályba tartozó szállítás, áruk csomagolása és raktározása, valamint utazásszervezés vonatkozásában, a szóban forgó szömegjelölés megkülönböztető képességének hiánya, valamint leíró jellege folytán.

- 5 2003. május 19-én a felperes a 40/94 rendelet 57-62. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozatával szemben, a lajstromozásnak a fenti 3. pontban említett szolgáltatások tekintetében történő elutasításával kapcsolatban.

- 6 Az R 346/2003-1. sz. ügyben 2004. január 26-án hozott határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést azon okból, hogy a bejelentett védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és így megerősítette az elbíráló 2003. március 19-i határozatát.

- 7 A CARGO PARTNER szömegjelölés megkülönböztető képességének értékelése során a fellebbezési tanács megállapította, hogy a célközönség az angol vásárlóközönség egésze.

- 8 A fellebbezési tanács lényegében úgy vélte, hogy angol jelentésükre tekintettel a „cargo” és „partner” szavak nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel a jegyzékben szereplő szolgáltatások vonatkozásában, amelyek között mind szállítási, mind pedig ehhez kapcsolódó, árucsomagolási és -raktározási szolgáltatások szerepelnek. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a „cargo partner” angol szó németre a „Frachtpartner” vagy „Transportpartner” szóval fordítható, és képzése megfelel az angol nyelvtani szabályoknak.

- 9 A fellebbezési tanács egy internetes oldalra történő hivatkozással kiemelte továbbá, hogy a CARGO PARTNER megjelölés a fuvarozás területén használatos az üzletfelek megjelölésére. Hozzátette, nincs jelentősége, hogy egyetlen szakszótárban sem szerepel még ez a kifejezés.
- 10 A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy egyetlen bizonyíték sem támasztja alá azt a megállapítást, hogy összességében, és a szóban forgó szolgáltatások vonatkozásában, a CARGO PARTNER megjelölés alkotóelemeinek összességéhez képest több-letjelentéssel rendelkezik. A fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy az említett megjelölés a lajstromozáshoz megkívánt megkülönböztető képesség legcsekélyebb mértékével sem rendelkezik, így módon a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban.

A felek kérelmei

- 11 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- módosítsa a megtámadott határozatot, lehetővé téve a megjelölés kérelmezett lajstromozását;
  - másodlagosan utalja vissza az ügyet az OHIM elé;
  - a felperesnek valamennyi esetben ítélje meg költségei megtérítését.

12 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A kereset elfogadhatóságáról

13 Az OHIM előjáróban három elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozik: kettő magának a keresetnek az elfogadhatatlanságával, a harmadik pedig az első kereseti kérelem elfogadhatatlanságával kapcsolatos. A felperes ezzel szemben úgy véli, hogy keresete elfogadható.

Az első elfogadhatatlansági kifogásról

A felek érvei

14 Az OHIM a kereset elfogadhatatlanságára hivatkozik azon okból, hogy a felperes képviselője nem felel meg a Bíróság alapokmánya 19. cikkének. Emlékeztet arra, hogy ezen rendelkezés értelmében a közösségi intézményeken és a tagállamokon kívüli feleket csak olyan ügyvéd képviselheti, aki valamely tagállam bírósága előtt

eljárni jogosult. A kereset szerint a felperest a Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte korlátolt felelősségű társaság képviseli. Ez a megjegyzés a keresetlevélen egy, a Gassauer vagy Fleissner nevekkel nem azonosítható aláírással van ellátva.

- 15 Válaszában az OHIM elismeri, hogy képviselőjére jogosult tagjai révén jogi személy is jogosult lehet ügyvédi hivatás gyakorlására. Ugyanakkor az OHIM úgy véli, hogy jelen ügy körülményei között valamely fél jogi személy által történő képviselete nem felel meg a Bíróság alapokmánya 19. cikkének. A tárgyalás folyamán az OHIM megállapította, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti képviseletet természetes személynek kell ellátnia, a felperes pedig jogi személyt bízott meg a képviselettel.
- 16 Az OHIM azt állítja továbbá, hogy az iratok között nem szerepel a Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte képviseletére jogosult tagok listája. Arra hivatkozik, hogy, noha egy dokumentum megerősíti egy bizonyos Michael Wolner eljárásra való jogosultságát, ezen utóbbi név nem szerepel képviselőként sem a felperes által kiállított meghatalmazáson, sem magában a keresetlevélben. Egyébiránt Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte-re vonatkozó cégnyilvántartási kivonatok sem kerültek benyújtásra.
- 17 Az OHIM ebből arra következtet, hogy a keresetlevél benyújtása idején a felperes ügyvédeknek a felperes közösségi fórum előtt történő képviseletére való feljogosítása még nem történt meg, ami a lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, és jelen kereset elfogadhatatlanságát vonja maga után.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 18 Amint az a Bíróság alapokmányának ugyanazon alapokmány 53. cikkének (1) bekezdése értelmében az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás folyamán is alkalmazandó

19. cikke (3) és (4) bekezdéséből adódik, az Elsőfokú Bíróság előtt az államokon és közösségi intézményeken kívüli felek nevében érvényes eljárási cselekményeket csak olyan ügyvéd fogantatosíthat, aki valamely tagállam bírósága előtt vagy az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodás más részes államának bírósága előtt eljárni jogosult (lásd az Elsőfokú Bíróság T-37/98. sz., FTA és társai kontra Tanács ügyben 2000. február 24-én hozott végzésének [EBHT 2000., II-373. o.] 20. pontját és a T-14/04. sz., Alto de Casablanca kontra OHIM – Bodegas Chivite (VERAMONTE) ügyben 2004. szeptember 9-én hozott végzésének [EBHT 2004., II-3077. o.] 9. pontját).

- 19 A Bíróság alapokmányának a fent hivatkozott 53. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásokban ugyancsak alkalmazandó 21. cikke első bekezdéséből adódik, hogy a keresetlevelet a felperes képviselőjére jogosult személynek kell aláírnia, a Bíróság alapokmánya 19. cikkének megfelelően (lásd az FTA és társai kontra Tanács ügyben hozott végzés [hivatkozás fent] 21. és 22. pontját). Továbbá az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 43. cikke 1. §-ának (1) bekezdése előírja, hogy a fél meghatalmazottja vagy ügyvédje köteles minden eljárási irat eredeti példányát aláírni. Ugyanis a fél ügyvédjének vagy meghatalmazott képviselőjének minden eljárási irat eredeti példányán szereplő saját kezű aláírása az egyetlen eszköz, amely lehetővé teszi annak biztosítását, hogy az adott iratért a közösségi bíróságok előtt a Bíróság alapokmánya 19. cikke értelmében képviselőre jogosult személy vállalja a felelősséget (lásd az FTA és társai kontra Tanács ügyben hozott végzés [hivatkozás fent] 23. és 26. pontját).
- 20 Amint az a keresetlevél mellékleteiből következik, a bécsi ügyvédi kamara igazolta, hogy a Gassauer-Fleissner Rechtsanwálte társaság szerepel az ügyvédi tevékenységet gyakorló társaságok jegyzékében, valamint hogy képviselőjére jogosult tagjai révén jogosult Ausztriában ügyvédi hivatás gyakorlására, valamint perbeli képviselőre valamennyi ausztriai bíróság előtt.
- 21 Továbbá, ellentétben az OHIM állításával, a keresetlevél fejlécén szerepelnek a Gassauer-Fleissner Rechtsanwálte tagjai, köztük Michael Wolner neve is. Ezen utóbbi, amint az az ügy irataiból kiderül, a bécsi ügyvédi kamara bejegyzett tagja.

- 22 Ebből következik, hogy a Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte többek között Michael Wolner révén gyakorolhatja az ügyvédi hivatást, és eljárhat az osztrák bíróságok előtt.
- 23 Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésre adott válaszában, amely 2004. október 27-én érkezett fax útján az Elsőfokú Bírósághoz, M. Wolner megerősítette, hogy a felperes által benyújtott iratokon szereplő aláírások tőle származnak.
- 24 Ilyen körülmények között az OHIM által felvetett első elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

A második elfogadhatatlansági kifogásról

A felek érvei

- 25 Az OHIM hangsúlyozza, hogy a keresetlevél nem felel meg az eljárási szabályzat 44. cikkében meghatározott feltételeknek, mivel azon jogalapok bemutatása, amelyekre a felperes a keresetet alapozza, túlságosan rövid, és mindössze arra szorítkozik, hogy a fellebbezési tanács álláspontjának ellenkezőjét állítsa. Az OHIM emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság joggyakorlata értelmében nem elegendő jogsértésre hivatkozni. Az ilyen állítást jogi vagy ténybeli érvekkel kell alátámasztani (lásd az Elsőfokú Bíróság T-43/92. sz., Dunlop Slazenger kontra Bizottság ügyben 1994. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-441. o.] 184. pontját és a T-77/92. sz., Parker Pen kontra Bizottság ügyben 1994. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-549. o.] 99. és 100. pontját). A tárgyaláson az OHIM előadta továbbá, hogy a felperes jelen kereset alátámasztására ugyanazon érveket hozta fel, mint amelyekre az OHIM előtt is hivatkozott.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 26 A Bíróság alapokmánya 21. cikke, valamint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében valamennyi keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését, és ezen ismertetésnek kellően világosnak és pontosan kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára a védekezésre való felkészülést, valamint az Elsőfokú Bíróság számára, hogy a keresetről határozzon. Ugyanez vonatkozik minden kereseti kérelemre, amelyeket olyan jogalapokkal és jogi érvekkel kell alátámasztani, melyek lehetővé teszik úgy az alperes, mint a bíróság számára megalapozottságának értékelését (lásd a Dunlop Slazenger kontra Bizottság ítélet [hivatkozás fent] 183. pontját).
- 27 A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás elvének biztosítása érdekében egy kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy az alapjául szolgáló lényeges ténybeli és jogi elemek ha csak vázlatosan is, de mindenestre koherens és érthető módon kitűnjenek magának a keresetlevélnek a szövegéből (lásd az Elsőfokú Bíróság T-387/94. sz., Asia Motor France és társai kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-961. o.] 106. pontját, valamint a T-56/92. sz., Koelman kontra Bizottság ügyben 1993. november 29-én hozott végzésének [EBHT 1993., II-1267. o.] 21. pontját).
- 28 Jelen ügyben a keresetlevél kielégíti a Bíróság alapokmányának ugyanezen alapokmány 53. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság előtti eljárások során is alkalmazandó 21. cikkében, valamint az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában foglalt feltételeket. A felperes valójában a fellebbezési tanács álláspontját kívánja vitatni, amely szerint a bejelentett szövmegjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében. Noha a keresetlevél alátámasztására szolgáló bizonyítékok bemutatása rövid, elegendő az Elsőfokú Bíróság számára a kereset jogi és ténybeli alapjául szolgáló érvek azonosításához.
- 29 Az a tény, hogy a felperes teljes egészében vagy részben megismétli az OHIM előtt már hivatkozott érveket, és nem csupán utal rájuk, nem képezi a Bíróság

alapokmánya 21. cikkének, illetve az eljárási szabályzat 44. cikkének megsértését. Ugyanis amikor valamely felperes a közösségi jog OHIM által történő értelmezését vagy alkalmazását vitatja, az ezen utóbbi által vizsgált jogi kérdéseket újra vitatni lehet az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetlevélben. Ez következik a bírósági felülvizsgálatból, melynek az OHIM határozatai a 40/94 rendelet 63. cikke értelmében – amely szerint a fellebbezési tanácsok határozatai keresettel többek között a Szerződés vagy ugyanazon rendelet vagy ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére alapítva támadhatók meg – alá vannak vetve.

- 30 Ennélfogva az OHIM által felvetett második elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

A harmadik elfogadhatatlansági kifogásról

A felek érvei

- 31 Az OHIM úgy véli, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel a felperes a megtámadott határozat módosítását kéri a CARGO PARTNER megjelölés védjegyként történő lajstromozása céljából. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis nem engedélyezheti valamely bejelentett védjegy lajstromozását. Egyrészt az EK 233. cikkéből és a 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdéséből, valamint az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az OHIM-nak magának kell a közösségi bíróságok által hozott ítéletek végrehajtásához szükséges intézkedéseket megtennie (lásd az Elsőfokú Bíróság T-163/98. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY-DRY] ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2383. o.] 53. pontját). Másrészt a közösségi védjegyként történő lajstromozási eljárás következő lépése nem a bejelentett védjegy lajstromozása, hanem a bejelentés meghirdetése a 40/94 rendelet 40. cikkének megfelelően.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 32 A 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének értelmében az OHIM köteles megtenni a közösségi bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot. Ez utóbbinak kötelessége ugyanis az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a felperes jogalapjait megalapozottnak találja. Az olyan kereset tehát, amely arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa az OHIM-ot a lajstromozási eljárás lefolytatására, elfogadhatatlan. (lásd az Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM [Giroform] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontját és a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM (EUROCOOL) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 12. pontját).
- 33 A felperes ugyanakkor azzal, hogy második kereseti kérelmével másodlagosan az ügynek az OHIM elé történő visszautalását kéri, implicit módon a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kéri.
- 34 Ezen túl, noha kereseti kérelmek megfogalmazása ellenére egyértelműen kiderül, hogy a felperes lényegében a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kéri, a keresetet elfogadhatónak kell tekinteni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-169/94. sz., PIA HiFi kontra Bizottság ügyben 1995. június 27-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1735. o.] 17. pontját és a T-107/94. sz., Kik kontra Tanács és Bizottság ügyben 1995. június 19-én hozott végzésének [EBHT 1995., II-1717. o.] 30. és 32. pontját).
- 35 Jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes által kérelmei alátámasztására kifejtett érvelés tartalmát tekintve ezen kérelmek a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányulnak. Ugyanis a felperes keresetlevelében bemutatott érvek célja a CARGO PARTNER szömegjelölés lajstromozása elutasítása jogtalanságának megállapítása.

36 Ennélfogva, mivel a keresetet ilyen módon kell értelmezni, az elfogadható.

Az ügy érdeméről

37 A felperes keresetét két jogalapra, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapítja.

Az első, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértéséből eredő jogalapról

A felek érvei

38 A felperes emlékeztet arra, hogy a Bíróság C-383/99. sz., Procter & Gamble kontra OHIM ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélete értelmében [EBHT 2001., I-6251. o.] egy bejelentett szómegjelölés szóalakjában érzékelhető valamennyi, az áruk vagy szolgáltatások, illetve ezek alapvető tulajdonságai leírására az érintett fogyasztói csoport szokásos nyelvezetében használt terminológiától való eltérés alkalmas arra, hogy megkülönböztető képességgel ruházza fel az adott megjelölést, lehetővé téve így annak közösségi védjegyként történő lajstromozását. A felperes hozzáteszi, hogy amennyiben két szó kombinációja önmagában, legalábbis képzettársítás vagy célzás útján több jelentésnek enged teret, a megjelölés nem rendelkezik leíró jelleggel (lásd az Elsőfokú Bíróság T-193/99. sz., Wrigley kontra OHIM [DOUBLEMINT] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletét [EBHT 2001., II-417. o.]). Egyébként ha egy szóösszetételnek köszönhetően érvényesülhet a megjelölés szuggesztív hatása, ez elegendő ahhoz, hogy a megjelölést megkülönböztető képességgel ruházza fel. E tekintetben a felperes az Elsőfokú Bíróság T-87/00. sz., Bank für Arbeit und Wirtschaft kontra OHIM (EASYBANK) ügyben

2001. április 5-én hozott ítéletére (EBHT 2001., II-1259. o.) hivatkozik. E tekintetben a felperes az Elsőfokú Bíróság T-87/00. sz., Bank für Arbeit und Wirtschaft kontra OHIM (EASYBANK) ügyben 2001. április 5-én hozott ítéletére (EBHT 2001., II-1259. o.) hivatkozik.

39 A felperes ugyancsak emlékeztet arra, hogy ha egy szót az érintett vásárlóközönség könnyen és azonnal meg tud jegyezni, akkor összességében a szó önmagában rendelkezik olyan képességgel, hogy ezen közönség megkülönböztető megjelölésként fogja fel. Nem szükséges, hogy a szó fantázia-szülte többletet mutasson fel, azaz különösen eredeti vagy feltűnő legyen. Egy védjegy azon az egyetlen képességen alapul, hogy az árukat vagy szolgáltatásokat a piacon egyedivé tegye a versenytársak által kínált azonos jellegű árukkal vagy szolgáltatásokkal szemben (lásd az EUROCOOL-ítéletet [hivatkozás fent]).

40 A felperes arra hivatkozik, hogy jelen ügyben a „cargo partner” megnevezés teljességgel szokatlan, tehát alkalmas az általa nyújtott szolgáltatások egyénivé tételére. Ezen megállapítását lényegében a három alábbi évre alapozza. Először is, a szóban forgó szolgáltatások leírására nem a CARGO PARTNER megjelölés használatos, hanem a „your partner for cargo” vagy ehhez hasonló kifejezések. Ezen oknál fogva a szóban forgó megnevezést a vásárlóközönség úgy fogja érzékelni, mint amely a felperes által nyújtott szolgáltatásokat egyéniesíti. Másodsorban, mivel a „partner” szót egy vállalkozással kapcsolatban használják, a vásárlóközönség többes számban történő használatára számít. Másrészt, amint azt a felperes a tárgyalás során megerősítette, jelen ügyben a „partner” szó nem a vállalkozás szervezésének módjára utal, hanem az üzletfelekkel való különleges kapcsolatra. Harmadsorban a „cargo partner” megnevezés szerepel a felperes cégnevében, és évek óta alkalmas versenytársaitól való megkülönböztetésére.

41 Az OHIM emlékeztet arra, hogy a védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében, ha nem alkalmas az áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi eredete szerinti jellemzésére. Általában ez a helyzet, ha a védjegy az áru- vagy szolgáltatásfajta jellemzésére vagy jellemzőinek leírására szorítkozik.

- 42 Az OHIM hangsúlyozza, hogy a felperes nem utasítja el a fellebbezési tanács megtámadott határozata 19. pontjában szereplő megállapítását, mely szerint a CARGO PARTNER megjelölést a vállalatok kereskedelmi partnerük megjelölésére használják a fuvarozás területén. Az OHIM álláspontja szerint ezen megállapítást a megtámadott határozatban egy internetes oldalra történő hivatkozás támasztotta alá, és ezt megerősíthetik egyéb példák, mint amilyen az Air France egyik közleménye, amelyben két Indiában szervezett Picasso-kiállítás „cargo partnereként” mutatkozik be, vagy a Cargo Counts, a Lufthansa leányvállalatának közleménye, amely szerint ő a frankfurti repülőtér új „cargo partnere”.
- 43 Az OHIM álláspontja szerint a felperes állítása, mely szerint a kereskedelemben nem az egyes számú „partner”, hanem a többes számú „partners” használatos, egyáltalában nem került alátámasztásra, és nyilvánvalóan téves.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 44 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha „nem alkalmas a megkülönböztetésre”. Továbbá a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy „az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn”.
- 45 A 40/94 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának szövegezéséből következik, hogy a legcsekélyebb megkülönböztető képesség elegendő ahhoz, hogy az ezen cikkben meghatározott kizáró ok ne legyen alkalmazható (lásd az EUROCOOL-ítélet [hivatkozás fent] 39. pontját).

- 46 A megkülönböztető képesség hiánya nem származhat annak egyszerű megállapításából, hogy a szóban forgó megjelölés híján van fantázia-szülte többletnek vagy nem szokatlan vagy meghökkentő (lásd az EASYBANK-ítélet [hivatkozás fent] 39. pontját).
- 47 A védjegy megkülönböztető képessége a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében azt jelenti, hogy ezen védjegy lehetővé teszi az árujegyzékben szereplő áru vagy szolgáltatás meghatározott vállalkozástól származóként történő azonosítását, tehát ezen áru vagy szolgáltatás más vállalkozást áruítól vagy szolgáltatásaitól történő megkülönböztetését, vagyis a védjegy alapvető rendeltetésének betöltését (lásd a Bíróság C-64/02. P. sz., OHIM kontra Erpo Möbelwerk ügyben 2004. október 21-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-10031. o.] 42. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 48 A védjegyek megkülönböztető képességét kizárólag egyrészt a bejelentett áruk vagy szolgáltatások szempontjából, másrészt az érintett vásárlóközönség észlelése szempontjából lehet értékelni (lásd az OHIM kontra Erpo Möbelwerk ítélet [hivatkozás fent] 43. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-122/01. sz., Best Buy Concepts kontra OHIM [BEST BUY] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2235. o.] 22. pontját; a T-305/02. sz., Nestlé Waters France kontra OHIM [palack formája] ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5207. o.] 29. pontját és a T-402/02. sz., Storck kontra OHIM [cukorka csomagolása] ügyben 2004. november 10-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3849. o.] 48. pontját).
- 49 Azt, hogy egy szövegjelölés rendelkezik-e megkülönböztető képességgel, az adott megjelölés szerinti nyelvet beszélő fogyasztó szemszögéből kell mérlegelni (lásd a Procter & Gamble kontra OHIM ítélet [hivatkozás fent] 42. pontját).
- 50 Jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az érintett szolgáltatások között megtalálható mind a szállítás, mind az árucsomagolás és -raktározás, a célközönséget pedig az anglofón vásárlóközönség összessége alkotja, amint azt a fellebbezési tanács megtámadott határozatában helyesen megállapította.

- 51 Angol nyelvi szempontból a CARGO PARTNER megjelölés nem tér el ezen nyelv nyelvtani szabályaitól, következésképpen szerkezetében nem szokatlan.
- 52 A „partner” szót különböző összefüggésekben használják, így a szolgáltatásnyújtás területén is, kapcsolatok vagy partneri viszony leírására, és ezáltal a megbízhatóság és a tartósság pozitív tartalmú mögöttes jelentésének közvetítésére (lásd az Elsőfokú Bíróság T-270/02. sz., MLP Finanzdienstleistungen kontra OHIM [bestpartner] ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [az EBHT 2004., II-2837. o.] 23. pontját).
- 53 A „cargo” szó azt jelzi, hogy a szóban forgó szolgáltatások között mind a fuvarozás, mind az árucsomagolás és -raktározás megtalálható.
- 54 Így meg kell állapítani, hogy a „cargo” és „partner” szavak általános jellegűek, ennek megfelelően nem alkalmasak a felperes szolgáltatásainak más vállalkozások szolgáltatásaitól való megkülönböztetésére.
- 55 A jelen ügy tárgyához hasonlóan több szóból álló védjegyek esetében a megkülönböztető képesség hiányát nemcsak egyenként minden szóra, de az általuk alkotott összetétel egészére vonatkozóan meg kell állapítani. Ugyanis egy bejelentett szómegjelölés szóalakjában érzékelhető valamennyi, az áruk vagy szolgáltatások, illetve ezek alapvető tulajdonságai leírására az érintett fogyasztói kategória szokásos nyelvezetében használt terminológiától való eltérés alkalmas arra, hogy megkülönböztető képességgel ruházza fel az adott megjelölést, lehetővé téve így annak közösségi védjegyként történő lajstromozását (lásd a Procter & Gamble kontra OHIM ítélet [hivatkozás fent] 40. pontját).

- 56 Jelen ügyben nincs bizonyíték arra, hogy angolul a „cargo partner” kifejezés a szállítási, árucsomagolási és -raktározási szolgáltatásokat nyújtó partnerre utaló többletjelentéssel bírna a köznyelvben. Az őt alkotó szavakhoz képest a CARGO PARTNER megjelölés nem mutat fel egyetlen további jellegzetességet sem, amely a megjelölést összességében alkalmassá tenné a felperes szolgáltatásainak más vállalkozások szolgáltatásaitól való megkülönböztetésére az érintett vásárlóközönség tudatában.
- 57 Igaz, hogy a felperes székhelye Ausztriában, német nyelvű országban van. Ugyanakkor, mivel a védjegy lajstromozásának elutasításához elegendő, hogy a kizáró ok csupán a Közösség egy részében álljon fenn, le kell szögezni, hogy mivel megállapítást nyert, hogy a kizáró ok a Közösség angol nyelvű részében áll fenn, az, hogy az ilyen kizáró ok esetlegesen a Közösség más részeiben is fennáll, a jelen ügy kimenetelére nincs kihatással (lásd a bestpartner-ítélet [hivatkozás fent] 21. pontját).
- 58 Egyébiránt kiegészítésképpen meg kell állapítani, hogy a „cargo” és „partner” szavak a német nyelvben is használhatók lényegében az angollal megegyező jelentésben.
- 59 A fentiekből következik, hogy a CARGO PARTNER megjelölés az érintett vásárlóközönség nézőpontjából nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a szállítási, valamint árucsomagolási és -raktározási szolgáltatások vonatkozásában.

- 60 A felperes által hivatkozott azon érv, mely szerint a CARGO PARTNER megjelölés szerepel a cégnévben, nem kérdőjelezi meg a fentebb bemutatott értékelést.
- 61 A fenti megfontolások fényében a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértéséből eredő jogalpnak nem lehet helyt adni.

A második, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséből eredő jogalapról

A felek érvei

- 62 A második jogalappal a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nem vett tudomást az OHIM határozathozatali gyakorlatáról, amikor védjegybejelentésére lényegesen szigorúbb feltételt alkalmazott, mint a többi bejelentő esetében, megsértve ezzel a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét. E vonatkozásban a felperes a Finishing Partner, Partner Marketing, Partner Store, YOUR CULINARY PARTNER, INHOUSE-OUTSOURCING, TRANSEUROPA, alltravel, MEGATOURS, Data Intelligence Group megjelölések védjegyként történő lajstromozására hivatkozik. Álláspontja szerint ezen védjegyek, különös tekintettel a Finishing Partner védjegyre, nem mutatnak fel különbséget a CARGO PARTNER megjelöléshez képest. Így az OHIM lajstromozási gyakorlata a CARGO PARTNER megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása mellett szól.
- 63 A tárgyalás folyamán a felperes arra hivatkozik, hogy jelen ügy három vonatkozásban is eltér azon ügytől, amelyben a bestpartner-ítélet [hivatkozás fent] született. Először is, abban az ügyben szakavatott közönség volt az érintett közönség, míg a jelen ügyben érintett közönséget átlagos fogyasztók alkotják. Másodsorban a best partner

inkább jelmondat, míg a CARGO PARTNER nem az. Harmadsorban a „best” szó az érintett vállalkozás minőségjelzője, míg ugyanez nem áll fenn a „cargo” szó esetében.

- 64 Az OHIM belátja, hogy az előtte folyó eljárás felei joggal számítanak arra, hogy összehasonlítható tények összehasonlítható határozatokat eredményeznek. Ugyanakkor úgy véli, hogy különbséget kell tenni ezen elvárás, valamint a között, hogy az eljárásban részt vevő felek eredményesen hivatkozhatnak-e párhuzamos eljárások kimenetelére, amikor az OHIM elbírálója és felelő tanácsa a szóban forgó körülményekre tekintettel egy másik esetben olyan eredményre jut, amely nem vagy nem teljesen igazodik az első határozathoz.
- 65 Márpedig, az OHIM álláspontja szerint a felperes egyáltalában nem magyarázza meg, hogy az OHIM általa hivatkozott korábbi határozatai mennyiben összehasonlíthatók jelen ügy körülményeivel.
- 66 Az OHIM megállapítja továbbá, hogy még ha azt feltételezzük is, hogy ténylegesen összehasonlítható esetekről van szó, korábbi határozatai nem bírnak jogilag kötelező erővel. E vonatkozásban az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., 2002. február 27-i Streamserve kontra OHIM (STREAMSERVE) ítéletének [EBHT 2002., II-723. o.] 66. pontjára hivatkozik, amelynek értelmében valamely megjelölés közösségi védjegyként lajstromozható jellegét kizárólag a közösségi bíróság által értelmezett 40/94 rendelet alapján lehet értékelni, és nem a fellebbezési tanácsok korábbi határozathozatali gyakorlata szerint.
- 67 Az OHIM ebből arra következtet, hogy jöllehet a korábbi határozatok jogellenesek voltak, ez semmiképpen sem indokolhatja újabb jogellenes határozat meghozatalát. Ugyanakkor, ha jogszerűek lennének, és ténylegesen a megtámadott határozatban

szereplő esettel összehasonlítható esetekre vonatkoznának, azt kizárólag a 40/94 rendelet hibás alkalmazásának okából, és nem a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése miatt lehetne megsemmisíteni.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 68 Elegendő arra emlékeztetni, hogy noha valamely korábbi határozatban szereplő ténybeli vagy jogi indokok szolgálhatnak a 40/94 rendelet valamely rendelkezésének megsértéséből eredő jogalapot alátámasztó érvekként, ettől még a fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét kizárólag a közösségi bíróság által értelmezett 40/94 rendelet alapján kell értékelni, és nem a fellebbezési tanácsok korábbi határozathozatali gyakorlata szerint (lásd a STREAMSERVE-ítélet [hivatkozás fent] 66. és 69. pontját).
- 69 Ugyanis kétféle eset létezik. Feltéve, hogy egy korábbi ügyben a fellebbezési tanács egy megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát elismerve helyesen alkalmazta a 40/94 rendelet vonatkozó rendelkezéseit, és egy későbbi, a korábbihoz hasonló ügyben a fellebbezési tanács a korábbival ellentétes határozatot hozott, a közösségi bíróságnak hatályon kívül kellene helyeznie ezen utóbbi határozatot a 40/94 rendelet rendelkezéseinek megsértése miatt. Ezen első esetben a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésére alapított jogalap tehát hatástalan (lásd a STREAMSERVE-ítélet [hivatkozás fent] 67. pontját).
- 70 Ugyanakkor ha egy korábbi ügyben a fellebbezési tanács egy megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát elismerésével tévesen alkalmazta a jogot és egy későbbi, a korábbihoz hasonló ügyben a fellebbezési tanács a korábbival ellentétes határozatot hozott, ezen utóbbi határozat hatályon kívül helyezése iránti

kereset alátámasztására nem lehet az első határozatra eredményesen hivatkozni. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az egyenlő bánásmód elvére kizárólag a jogszerűség betartásának keretén belül lehet hivatkozni (lásd a Bíróság 55/71-76/71., 86/71., 87/71. és 95/71. sz., Besnard és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1972. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 1972., 543. o.] 39. pontját és a T-90/92. sz., Magdalena Fernández kontra Bizottság ügyben 1993. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-971. o.] 38. pontját), valamint hogy senki sem hivatkozhat saját érdekében más javára elkövetett jogszerűtlenségre (lásd a Bíróság C-188/83. sz., Witte kontra Parlament ügyben 1984. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3465. o.] 15. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-22/99. sz., Rose kontra Bizottság ügyben 2000. február 22-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ I-A-27. és II-115. o.] 39. pontját). Következésképpen ezen második esetben a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértéséből eredő jogalap ugyancsak hatástalan (lásd a STREAMSERVE-ítélet [hivatkozás fent] 67. pontját).

71 Ebből következően az abból eredő jogalap, hogy a fellebbezési tanács állítólagosan nem vett tudomást az OHIM határozathozatali gyakorlatáról, érdektelen.

72 A fentiekből következik, hogy mivel a hivatkozott jogalapok egyikének sem adható hely, a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti jelen keresetet mint megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

73 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.**
- 2) Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. szeptember 27-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. D. Cooke

elnök